

Ni pujo Ni baixo

Exposició a partir de la Ruta literària per les escales
més emblemàtiques de Tarragona.

*Del 16 de novembre al 12 de desembre a la
Biblioteca Pública de Tarragona*

Fotografia: Clara Gallach

Introducció

"Ni pujo ni baixo" és una iniciativa que neix durant el taller itinerant que imparteix Lurdes Malgrat a l'Escola de Lletres de Tarragona. Aquest taller, que té lloc cada dimarts al vespre, cerca la inspiració literària en diversos racons de la nostra ciutat, on els alumnes es nodreixen del que veuen i descobreixen. Durant aquest taller es decideix parlar de les escales, no oblidem que Tarragona n'és plena gràcies als seus pendants. Amb un seguiment de la coordinadora del taller, cada alumne tria la seva escala, n'investiga la història, la puja i la baixa les vegades que cal, i després n'escriu una història, un relat, un poema...

En aquesta exposició, el públic podrà observar les escales gràcies a les fotografies dels mateixos alumnes i llegir els escrits que aquestes han inspirat. Us invitem a recórrer Tarragona i les seves escales a través dels ulls de la literatura.

Llençols de sang d'Alicia González

Infants, homes i dones cauen amb el pes de la venerada terra,
que els bressola amb la fredor de la memòria i un cisell de pedra vermella.
Ànimes innocents deixen òrfena la ciutat.
En un intent de retre a Tarragona lleialtat.

El vent aspre de Mestral xiuxiueja sordes cançons de guerra.
Ha arribat l'hora del Judici Final.
Les gàrgoles vomiten llengües de sangonosa seda,
riu avall, per les escales de la Catedral.

Núvols de sofre voltant pels records.
Reminiscències passades rauen oprimides.
Les escletxes de pedra guarden el gust de les ferides
i penetren punyents fins als cors.

Taques negres esquincen el llenç del firmament.
Eclipsi de lluna d'una primavera marcida.
Cossos infinits jeuen a dojo sobre la terra humida.
La rosassa, esglaiada, observa amatent.

Les escales ploren eternes sense consol,
ofegant els crits entre llençols de fluids infernals.
Oh brutal genocidi! Esglaons que engoleixen el
lament i respiren dol.
Els murs canten rèquiems celestials.

L'herència del setge a la nostra ciutat.

La valerosa Rosa carrega contra les tropes enemigues.
El canó llença projectils d'espines,
pètals de negra rosa esmicolada,
cendres d'una mort inesperada.

El cel vermell escup espurnes de mort.
La mar engoleix un darrer udol estremidor.
S'allunya l'estela roja de la barca de Caront,
en silenci... enduent-se l'abominació i l'horror.

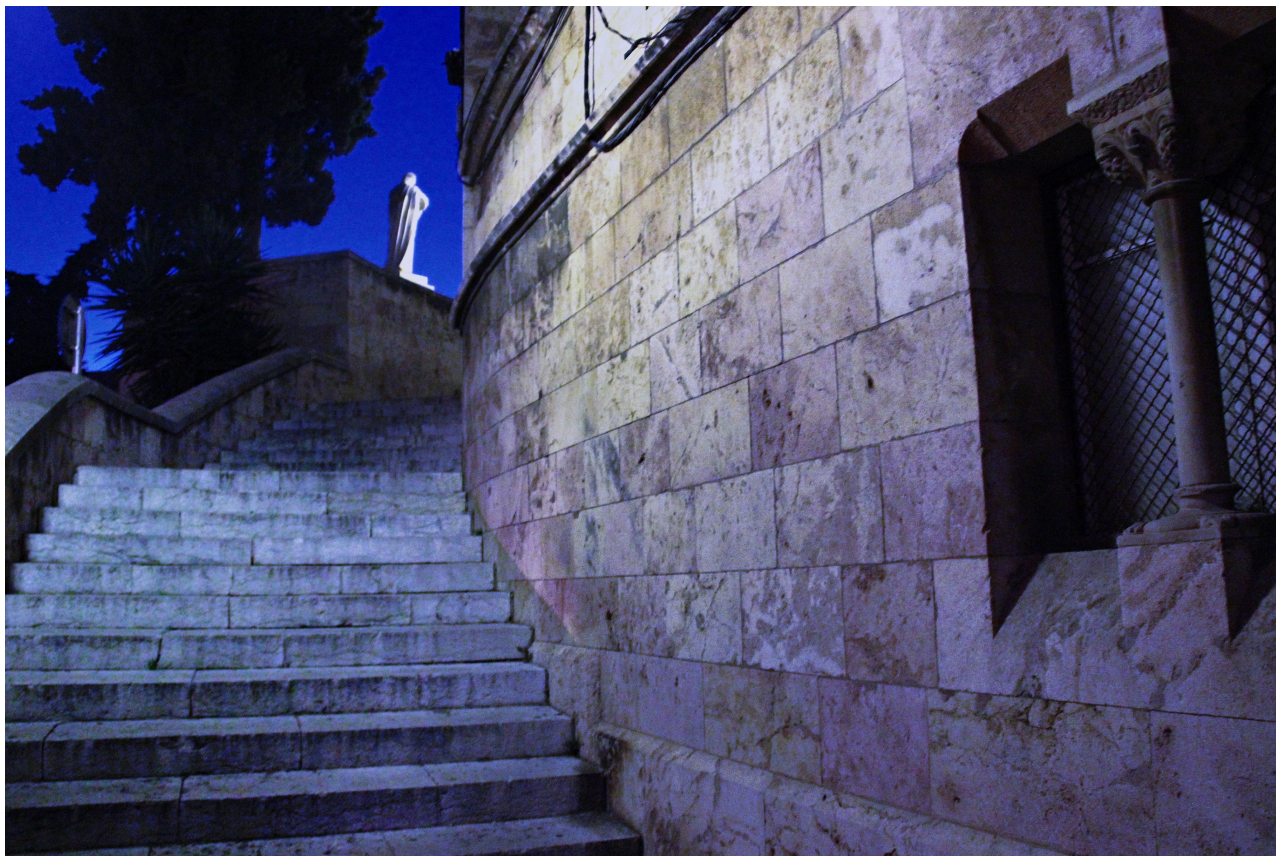

Fotografia: Alicia González

La nit és dia a les escales del Pla de Palau de Teresa León

He vist el teu cos nu i rígid en el son. Espero que despertis i et giris delerós de tocar-me. Pell, delit que es remou, debades inquiet, confós. Nit és llum, cicle de degoteig de sentiments inquiets. Sobreimprès un tors inert, tens, dibuixat un rostre sumptuós d'ulls maliciosos que esperen un bes, el confort d'una paraula càlida.

El vespre és un precipici que consumeix energies elèctriques. L'impuls que es descompon en l'espectre d'una efígie i es mostra en mil botxins destruït pel desconsol. Nit de penediment i dolor. Mots insulsos que ressegueixen un sender inhòspit, previsible. I tu, et mostres rere un llenç humit d'expiació, seductor i inalterat. Pertanys a l'Olimp, ets un Déu grec, fornit i esculpit en marbre, fred com un roc, mut com un diseg.

Fotografia: Teresa León

Inquiet, sospires, i la teva faç, escut de desdeny, m'albira amb mirada opaca, profunda. Tens la petjada de les tombes gèlides, dels cors esgarrats estampada a la pell. Et regires bruscament cercant l'escalfor de la tebiesa d'una albadada incipient.

Amb el frec de les ombres, clarobscur profunds, reflexos de les esquerdes dels somnis trencats que ja despunten amb els primers signes resplendents. No et permets l'alegria del nou dia i per això restes immòbil, esperant, impà- vid.

Reposes la mirada impertèrrita als esglaons del davant banyats per la claror del reflex de la lluna. Els iris dels teus ulls del color torrat de la pedra es fonen amb el cromatisme de les escales recargolades que enfilen cap al Palau de l'Arquebisbat.

Un gat miola una lletania trista d'udols que trenquen el silenci dens de la nit. Enfila una ascensió lenta i somorta sobre l'empedrat desgastat per milers de petjades trencades pel pas del temps.

Fumes una cigarreta i t'abstreus absent del lloc on ets, de la presència que et reclama. L'atracció del teu cos m'atrapa i m'empeny com un imant cap al teu abisme sense fons.

Et miro sense veure't, més aviat contemplo les llums i les ànimes indesxifra- bles dels temps passats que em tornen amb un esgarip aclaparador que no em deixen engolir la sàvia de la vida.

La mort es fa imminent, el moment es palpa i el temps es deforma per uns instants. Les entranyes malden per esdevenir de nou essència compacta en la pedra gèlida.

Voldria semblar un baldaquí més per mostrar-me ascendent cap al cel de les teves mans. Voldria que esculpissis el meu cos amb la calidesa dels teus dits. Voldria que la nit mantingués congelat un instant d'assossegament i calmes el desig que projecto. Res et motiva, tens la sang malmesa, inalterable, ob- tusa.

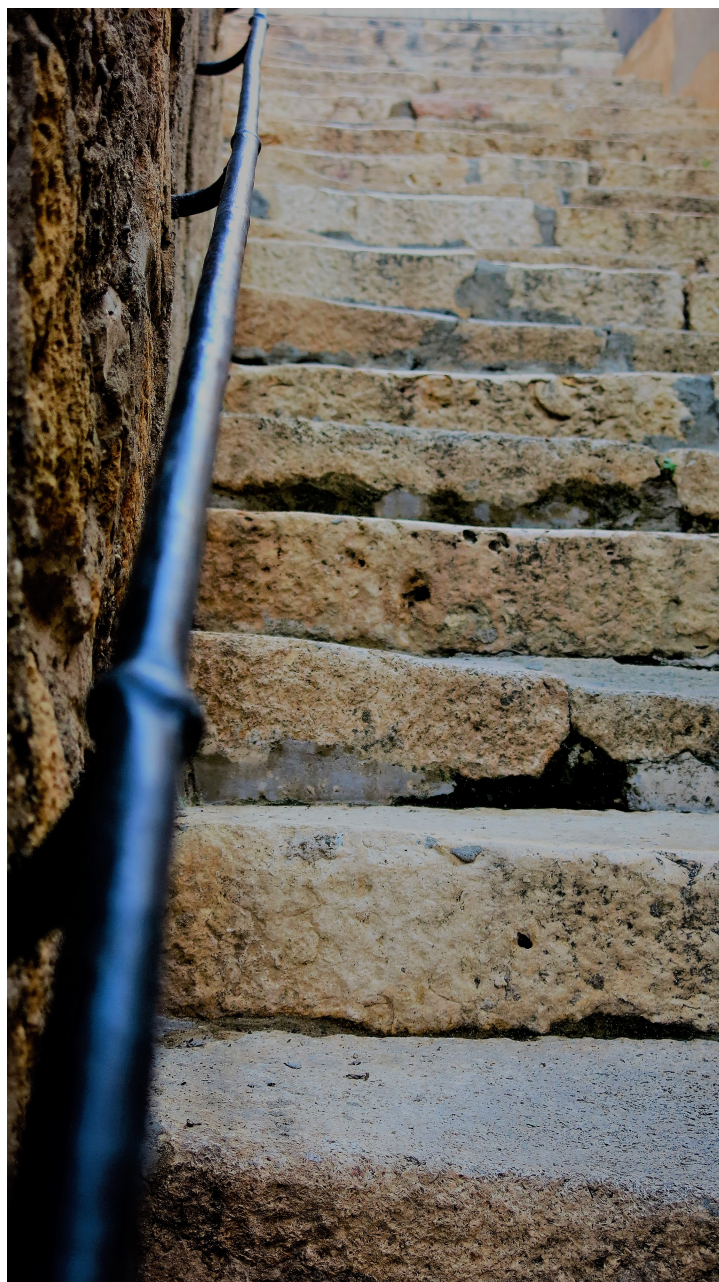
Navego en silenci escrutant les esquerdes de les escales buscant una escletxa de compassió que regiri el moment novell que traspua sinuosament cap a un desenllaç anhelat. Nit és dia, tensa calma, el teu cor, rúfola nit, tempesta agi- tada.

De les profunditats del meu ésser una lletania es clava ben endins i murmuro una epístola agonitzant que culmina en una epifania redemptora:

La nit és dia en aquest moment, en aquesta cavitat. He contemplat al llarg del temps infinitats d'entrebanes que han subjugat el meu esperit impedint que volés cap al més enllà. Alguna cosa em retenia, arrelant-se a la vida. El camí ha estat infructuós, les ombres desplegaven el seu encant i el crit de sirenes feia el camí més ardu. Sabia que després de la foscor, l'entrellum irrigaria ple- nament aquest espai ombrívol esdevenint bell i sinuós, com el teu cos en un matí de Nadal, com quan érem infants.

Graons rampants de Clara Gallach

Com vibra la ciutat!
Serenor i agitació
de carros i passos, de sandàlies i crits
Viu anar i venir
de metalls i cuirs
Fuetada a un bou
Perfum de mel i romaní
Bales de vidre de colors
Càntirs de civada i de vi
Petites escales
Que t'abracen, et recullen
T'agombolen com una onada
Com s'aquieta la ciutat!
Enmig de la boira
del dring-dring del llum penjant
de la foscor més nítida
d'un silenci eixordador
Palpant la rugositat
De cada pedra i cada graó
L'aspresa de cada mot deixat anar
De cada passa mal feta
De cada alè lleu i pesant
I sense moure'ns
les escales
ens porten
cap enquí
i cap enllà
cap a les ombres,
els ulls, els ressons
i la veu
dels núvols
que van passant.

Fotografia: Clara Gallach

Escales d'Arbos de Carmen Ripoll

Per les Escales d'Arbos
baixa una gota d'aigua de pluja.
La humitat l'estima,
l'acarona en la verticalitat;
la besa, amatent al traç
humil, profund
d'una esquerdada que fereix
l'anvers del marbre moll.
La gota amara el vers
de la seva boca. Cerca
la dòcil frontera
que els separa i els uneix,
sosté el somni en equilibri
dins de la fugacitat
del pas del temps.
Paladeja en el caire
el misteri de la caiguda
i més tard cedeix al pes.
Sereu marbre, sereu verb
pel vertigen, pel descens
al vostre cel.

El Clau de Joana Garcia

Surt esvalotada del no res. Ell surt disparat darrera seu. Presa i caçador estimulats per l'oxitocina i desinhibits per l'alcohol no xoquen, no, comencen l'aventura dement. Es troben cos a cos separats uns mil·límetres tan sols. No gosen fregar-se. Mantenen la distància física dels imants que s'atreuen i es repel·leixen. S'apamen la mirada fixament i allarguen l'infinit tant com poden.

Ja està. Enganxats. Inevitable. No han pogut més. I adherits en cada rastre de roba i de pell s'abandonen al plaer. Es llegeixen els senyals. L'olor, la darrera barrera que ho uneix o ho resisteix tot, dóna pas al gust d'abastir-se i el delit per tastar-se s'escampa i esdevé devoció.

Ell avança i ella recula. Respiren amb ànsia i els bull la sang però no hi paren esment. Ell amb una mà la troba a ella i, amb l'altra, la barana i la paret.

S'afermen els cossos. Una mà a la cintura d'ella i l'altra als cabells. Ella... Ai, ella! Ella es deixa fer amb l'esquena repenjada i el pit coartat pel seu ànim. Ell obre la mà i allibera l'embull de cabells, els acaricia i enfonsa la mà cap a nous indrets. Els dits, cadenciosos i atents, troben dreces però no s'hi aturen, sense fre ni predileccions, amb un àgil frec a frec, segueixen i es perden en el descobriment. I tot és bo. Tot els agrada. I ella... Ai! Ella es deixa fer i accedeix amb més vehemència a la voluntat d'ell. Els seus braços sirguen barana amunt per aferrar-s'hi i rendir-se als suggeriments.

El ferro de la barana és aigua i els barrots es desfan impregnats per la suor vertical de les mans. S'hi gronxa, de puntetes, gairebé aixeca el seu pes. Però no. Se sosté fent tentines, afluixa les mans i s'abraona cap a ell. Ell. Ai, ell! Aprofita l'ofrena per arrapar-s'hi amb més precisió. Encesos, es busquen la boca, se la troben i se'n voregen els contorns. Falcada com la té li ressegueix els braços fins al final i els hi aixeca. Els dits, en trobar-se, s'entrelliguen, i sense cap guia ni indicació es lliuren al seu destí. Ella es deixa fer però, quan vol, bé que es fa la trapella i la mestressa de la situació només per deixar-li clar que en sap i que en tot cas farà el que voldrà.

En la incomoditat del desnivell, de tenir un peu al final d'un graó i l'altre al començament del següent, de seguida es torna a rendir al lideratge d'ell i l'interpreta perfectament: la vol tombar. La vol tombar i ella es deixa. És clar que es deixa! Li fascina la idea! Cara a la paret, les mans mullades acaronen

instintivament la barana i amb vigor la sacsegen al compàs d'ell. La consigna del joc és clara, no deixar-se anar, jugar-hi i no soltar-se gens.

Fotografia: Joana Garcia

Ell, tal com la té ara, li fica les mans sota la roba i li subratlla amb els dits els vestigis de pell. La fa gemegar en lliscar-li les mans dins dels sostenidors, li repassa la sina i li pinça els mugrons. Es contreu i es deixa fer una mica més. Li encanta. Es reclina a sobre d'ell. S'hi refrega. Ho allarga i quelcom s'endureix. En adonar-se'n, s'hi recrea encara més i incorpora nous sons als gemecs.

Tot d'una s'escapa, d'ell, de la barana. D'una revolada baixa l'escala fins al darrer esgraó i s'hi ajup com un gateta roent que vol jugar-se-la i comprovar si el seu desig és tan cert. *Atrapa'm! –diu. Vinga, va, sé que cremes. Demostra'm més. Vull saber què penses i què sents!*

Ell li somriu acceptant el repte a mitges. *Si ho vols saber hauràs de tornar aquí dalt* –li respon. *Però m'hi avindré.* Fa la intenció de baixar i ella es queda quieta, després recula, i quan el té a tocar s'adona que qualsevol barrot és llunyà,

s'incorpora i puja lentament sense treure-li els ulls de sobre, juga a tenir-lo a ratlla, no vol que s'hi acosti, el joc és seu, ara és ella qui mana i ell li admet.

La tensió es manté, els cossos flauegen i finalment tot col·lideix. Es llepen, es toquen, s'humitegen els dits, es xuclen els sexes i follen prou despullats encara per anar vestits i estar al carrer. Ella arriba abans al clímax i s'abandona, ell s'escorre, s'espolsa i en acabat... tot s'afluixa.

I ara què? –pregunta ella.

Ara res –respon ell. *Quina hora tens?*

Nostàlgia d'Isabel Vidal

Carícies suaus recorren el cos
electrificant cada pèl,
movent cada articulació,
vives,
quietes,
en el pas de primaveres i estius,
de tardors i d'hiverns.
Així es sentien les nostres natges
jovenetes i enèrgiques,
assegudes a les escales,
tan sols eren dos
llises i envellides.

Culet assegut
i cames estirades
Observar, xiuxiuejar
riure, cridar,
enamorar, plorar,
respirar, somniar
Molt és poc
res és tot
en les suaus escales
del balcó del Mediterrani.

Fotografia: Teresa León

Viacrucis estremidor d'Anna Gispert

Les serres dentades escenifiquen la representació de cada vespre a s'hora baixa. El so monòton de la maquinària encesa es confon amb la xiscladissa dels estornells. El parrupeig dels coloms emmudeix amb l'aparició d'ombres de allargassades, desdibuixades que pugen i graven la silueta al pedrís, com un retallable de nines.

Quart tram

Un nus a l'estómac em deixa sense aire. Fa dies que no menjo res. Em convé força líquid per mantenir el cap clar i dret. Escales amunt, enfilo cap a la llar dels sense sostre on tinc l'oportunitat de sopar un plat calent. L'escalfor de cap a peus m'ha de durar fins que trobi un nou recer on recolzar-me. No percebo ni ensumo res de nou. Se'm fan presents cares amb la mirada enterbolida, espatlles encongides amb les costelles de collaret i un rosec martellejant, omplint la sala.

Tercer tram

Davant tinc una mossa fadrina amb faldillots fins als talons. Les crostes clivellades dels turmells supuren un líquid groguenc que em recorda com s'escola el lleixiu del terra. Ensuma amb els narius embetumats els mocs tardorals d'hivern. Duu el puny tancat, amb les ungles clavades al palmell, ple de reguerons de sang. Una brillantor del terra l'acotxa, es deixa bressar pels esglaons empastifats de llum.

Fotografia: Teresa León

No tinc temps d'acostar-m'hi que ha fugit.

Una fortor de pixum queda impregnada al passamà que albira les cases del voltant. Somica i plora un xiquet amb ulls foscos, enreixats pel serrell. A cops de puny vol entrar en raó amb el company de replà, amb qui compateix jocs de carrer.

Les escales enfilen amunt, com la faixa del balcó un dia de festa.

Segon tram

Les ampolles de la matinada col·lapsen el gegant de ferro. Embolcalls de tabac, bosses de patates fregides, papers florits, burilles marcides frenen el pas. Tot s'atura i l'alçada dels esglaons incomoda els genolls més soferts. Les frontisses rovellades grinyolen i xerriquen, els cal oli per lliscar. Cal seguir en paral·lel en la imponent escalinata que senyala el campanar.

Primer tram

Una bagassa amb mitges estripades porta una bossa de mà de vellut amb una cadena penjada a l'escot. Els sacsons marcats en solfa provoquen el més afamat. Gira el cap per veure si hi ha clientela del barri i treu el mirallet per vigilar la seva ombra. En arribar al capdamunt, amb els ulls emmascarats pica l'ullet a una colla d'homenots que canten fins a esgargamellar-se una havanera gastada. Es retiren plegats en una portalada fosca de prop.

Cau la nit. El silenci s'amuntega al racó. Una altra rutina tancarà la ciutat tot esperant l'albada a l'horitzó que domina els molls i les barques del Serrallo. Una munió de terrats amb rajoles esquerdades contemplen el canvi d'escenari. El d'avui s'acomiada amb estómacs famolencs, avidesa de diners i passió abrupte de la carn. Luxúria, avarícia i gola enfosqueixen el camí.

Dones atemporals de Pilar Doz

Havia arribat la tardor. Hora d'emprendre una nova travessia, de cursar mars i oceans a la recerca de tresors i riqueses i de vegades lluites que es creuaven pel camí. De tot hi havia en aquell temps i en aquell món que li havia tocat viure.

Era reina d'Umail, líder del clan Ó'Maille, i dona pirata a la Irlanda del segle XVII. GRACE O'MALLEY o la Reina del Mar, així seria coneguda per la història la dona que va atemorir els mars d'Europa i alhora musa de músics, novel·listes i escriptors.

Va ser acusada de pirateria, demanava un impost a les naus que travessaven les seves aigües.

Els seus vaixells abordaven els mercants, els exigien l'impost amb diners o part de les mercaderies que transportaven. En cas de resistència eren atacats. D'aquesta manera va començar la cruent etapa que la va convertir en la Reina del Mar.

Posseïa riqueses, béns, la part efectiva la tenia coberta, marit, amants, fills, tenia tot el que es podia desitjar i no es sentia feliç. Li havien parlat del tresor que li faltava, existia un cofre que contenia la felicitat completa i ella el volia. Els rumors que li arribaven parlaven d'una ciutat mediterrània anomenada Tarragona, era allà on el cofre havia estat vist per última vegada.

Fotografia: Pilar Doz

Va arribar a la ciutat a la primavera del 1603, després d'una difícil tot i que que beneficiosa travessia.

Atracar el vaixell a L'Escala Reial del port quan va ser abordada la nau pels vigilants de la costa que ja tenien notícies de la seva arribada. Van ser rebuts de manera cruel i sense ocasió de defensa.

El grup de vigilants era un exèrcit acostumat a defensar la franja costanera de les incursions no desitjades, havien patit molts atacs dels pirates provinents del nord

d'Àfrica. Tenien abundants punts de vigilància que els mantenien alerta en cas d'atacs o visites no desitjades.

Aquí es va acabar la vida de la Reina del Mar. El seu cos va quedar al fons del Mediterrani d'aquesta ciutat. Tan sols posar els peus a les escales va ser abatuda, havia arribat a Tarragona.

* * *

Vaig asseure'm a la bastida, vaig sentir els peus penjant per sobre de les aigües fosques del port però no vaig saltar. Un cop més la por em va detenir. Un fracàs més sobre el desig d'acabar amb tot. Em sento sola, al meu voltant tan sols percebo incomprensió i indiferència.

Torno a parlar en veu alta, gairebé cridant, cosa que alleujarà una mica els atacs de depressió que últimament són freqüents.

Dirigeixo la vista al mar, estranyes marees l'agiten. De vegades, com ara, m'encongeixo fins a quedar reduïda a una forma rodona que ningú no veu i que tampoc no s'escolta perquè ningú no sap de què parlo.

Sols jo sé que no camino sola i reconec que en sóc l'única culpable. M'he deixat influenciar per aquet entorn emocional i m'he deixat enganxar per alguns cossos no encarnats físicament anomenats esperits? O que signifiquen aquestes forces tenebroses que s'oposen a la meva voluntat i que no sóc capaç de rebutjar? El que va començar com un joc s'ha convertit en un turment.

A l'altra banda de l'espigó, a prop de la borda, les llums saltironegen entre els arbres. Un gat abandonat s'aixopluga sota les moreres que limiten el passeig marítim. Torno lentament a casa, respirant a fons l'olor de mar que porta l'aire nocturn.

He de reconèixer que alguna vegada he notat plaer en aquesta espècie de frec que vol semblar una carícia. Què vol de mi, per què em busca?

Em sembla que aquests dies no he dormir mai, o potser somio el que estic vivint o visc el que somio? Ves a saber...

El cap de setmana passat a fora de casa m'ha distret i m'he retrobat contenta, el lloc era encantador i la companya perfecta, la lluminositat del paisatge, l'aigua corrent muntanya avall, el bosc de fullam poderós, tot plegat ha fet que oblidés pers uns dies les meves cabòries.

En obrir la porta el món m'ha caigut a sobre. Aquests dies han estat sols un parèntesi, un breu assossec, a sobre de la taula hi havia una caixa que tenia el seu

lloc al traster. No aquí davant meu. M'apropo i comprovo que el petit pany ha estat forçat encara que la Caixa està tancada, intento obrir-la, impossible, noto que algú més fa força amb mi, em prem la mà i deixo que m'ajudi en l'intent. Instintivament giro la cara, em topo amb un núvol de fum blanc-gris que fa que em costi respirar, els ulls se m'ennuolen mentre una flaire agradable m'entra per l'olfacte. Decideixo enfrontar-me, valentament, cara a cara, millor dit, cara al núvol.

Les nostres forces estan ben igualades. Això em fa pensar que és l'esperit d'una dona, la meva companya d'aquets últims temps. En cap moment m'ha forçat a fer res que no volgués, he arribat al convenciment que no em vol cap mal.

Mira que és difícil parlar amb un núvol. Ho intento. "Comprendràs que senti desconfiança, no voldria que t'ho prenguessis malament". No sé quina reacció poden provocar les paraules en aquest esperit que d'una manera obsessiva m'estava perseguint.

De sobte la caixa s'obre, faig un salt enrere i m'hi torno a acostar per veure que conté una ploma d'un color vermell viu i a sota un paper grogós doblegat per la meitat i aconsegueixo llegir les paraules mig esborrades pel temps. "Hi han tantes classes de felicitat com persones, a cadascú li'n pertany una i està a les seves mans trobar-la, per gaudir-la s'ha d'entendre que es disfruta esporàdicament, mai es completa". Els actuals propietaris d'aquet cofre s'han de mantenir sempre en guàrdia perquè no es perdi ni els sigui robat. Han d'esperar a lliurar-lo quan algú els ho demani.

Una bufada d'aire calent m'arravata el paper de les mans a l'hora que la finestra s'obre d'un fort cop, la tanco després de treure el cap i no percebre res.

Cap al tard, al tornar de la feina i entrar a casa, em torno a sentir acariciada i abraçada, tinc la sensació d'uns braços que es creuen suaument al meu coll, he pressentit un comiat i m'he deixat fer. Ja al llit, em costa dormir i el meu cap es un ball de pensaments interminables.

És tan estrany tot el que em succeeix..., no li trobo cap sentit.

Al principi estava ben amoïnada, ara em manca alguna cosa.

Una vegada més parlo amb veu alta, "t'has fos de la mateixa manera que es va evaporar la felicitat que buscaves".

Una realitat persistent em fa tocar de peus a terra alhora que hi veig una mica més clar per atorgar-te el reconeixement que potser et mereixes.

El paraigua rosa de Terezia B. Xipell

Els diumenges al matí quan ella es decideix a baixar al port, sempre hi va per les escales mecàniques. Tan bon punt arriba al replà de dalt, s'hi queda una estona i imagina com era albirar el mar des d'allí, abans no quedés amagat per la construcció dels blocs de pisos i, més enllà, per la sitja del port. Pensa en com li hauria agradat resseguir amb parsimònia, un a un, els cent esglaons de pedra que avui ja no existeixen, perquè avui se sent com la futura reina que va a l'encontre del seu destí. Es desitja una sort ben diferent de la que havia tingut la seva rebesàvia, qui havia treballat de ben joveneta al "Vapor", una fàbrica de cotó ja enderrocada d'aquell barri, una altra vida a la de la seva mare, que es passa el dia netejant oficines bancàries.

El cel és ben gris i ja fa una estona que ha començat un xim-xim menut, però no la descoratja la pluja, al contrari, li agrada que plogui, així, finet. Abans de tancar amb doble pany la porta de l'apartament, el lloguer del qual se li menja més de la meitat del sou d'administrativa, s'ha mirat per últim cop al mirall de l'armari. Com li encanta posar-se la gavardina i les botes altes! Troba que els diumenges plujosos són perfectes i *mega-romàntics* per a les passejades solitàries pel moll. I és que si l'informatiu del temps del dissabte anuncia pluja, ja frisa perquè sigui l'endemà i un pessigolleig li embolcalla tot el cos, quan a la nit es fica al llit, pensant, potser demà, potser demà.

Fotografia: Teresa León

S'abandona a la pausada cadència de les escales mecàniques i, a mesura que va baixant, s'imagina una càmera de cinema que filma des de baix, en blanc i negre, el descens d'una noia, cenyida en la gavadina gris perla, bossa xarolada, mitja melena rossa i la llum d'un cel de plom, filtrada pel paraigua rosa, il·luminant-li el bell rostre. Sóc una actriu francesa. Sento les meves passes segures mentre travesso el carrer Reial, talonejant en direcció a la plaça dels Carros. És cert que m'agradaria més travessar les vies de tren per dalt, amb cura, sí, per evitar que els talons no es quedin entravessats als rails, però ara s'ha de passar pel nou pas soterrani.

Contra la paret fosca del passadís apareix recolzat un home que ofrena absent una gorra amb xavalla. Se'l mira de reüll. Té els cabells llardosos i una mirada tristíssima. Ella accelera el pas, no li agraden els túnels en penombra ni els pidolaires. A fora, el terra lluu a causa del plovisqueig que gota a gota va polint el quitrà. Quan arriba al rellotge de l'espigó, fa un reconeixement de tres-cents seixanta graus i comprova que efectivament no hi ha ni una ànima. Són dos quarts de tres i les famílies estan a casa entaulades escurant els ossos del rostit o es troben als restaurants de la ciutat, gaudint del xup-xup d'un bon arròs caldós. Passa un despistat amb bicicleta amb intenció de pedalar fins al far, però se'n desdiu. Un vent de cristall impregna els ulls de rosada lluent. L'esguard de la noia es dirigeix febril al moll de la costa. Allí es bressolen els iots magnífics, impenetrables amb els vidres fumats. N'hi ha un, dos, tres i els tres són de gran tonatge, sumptuosos, espectaculars.

De moment, però, segueix el ritual i s'embolcalla amb un mocador gran de caixmir. Encisada amb la seva imatge, avança per l'espigó, on el mar està força picat i les ones verdoses s'aixequen i es desplomen furients contra els blocs de pedra brillants. A la dreta, emparat per la dàrsena, el mar està més quiet, però les aigües són negres, d'una calma fosca que la fa esborronar. Avui no s'arribarà fins al segon far, però justament degut al vent blau i acerat que li crema el rostre, li abelleix més que mai caminar-hi i somiejar. Al cap d'una estona s'atura i es treu el mocador deixant voleiar el cabell, arborat com una flama. Sóc una dona que espera el seu marit a l'embarcador del port, que està animat de gent i ple de baguls i embalums, atapeïts de llargs viatges oceànics. Maregassa de fantasies, imaginacions solquen ardents dins del seu cap. Ahh! Haver nascut al segle dinou i portar un vestit vellutat de llargues faldilles amples, quan em retrobo amb el meu amant dins d'un carruatge tirat per sis cavalls negres a galop, travessant la gran França!

La noia desfà el camí i s'encamina al moll, on suren com un somni nebulós els tres iots, atracats cadascun en un angle diferent. Un plugim mansoi amara l'escenari. Camina com si sabés que l'estan espiant, com si des del balanceig d'un dels iots, un xeic dels Emirats o potser de Kuwait, avorrit de tot, es distreu amb les petjades

compassades d'una noia innocent amb paraigua. De sobte, apareix un gos menut i se li apropa. No el vull acaronar, després les meves mans em farien pudor de gos moll. Però, alerta!, no sembla un petaner, sembla un gos de raça. I si és la mascota d'un dels iots? M'ajupiré i li diré alguna cosa sense tocar-lo. Així, a la gatzoneta, se'm marcaran les formes del cos, sensuals i seductores. Diria que als xeics els agraden les dones com jo, grassonetes, amb un bon cul i malucs generosos. On vas tu quisso, què t'has perdut? nyieec! nyieec!, grinyola el gos. S'incorpora a la manera de les heroïnes dels còmics de manga, ulls esbatanats i més brillants que l'aigua i mira al seu voltant. Nyieec! Nyieec!, gemega el cadell, que té tot el pellam empastifat al cos menut i comença a tremolar de fred.

Marlow! Come here!, diu una veu masculina. El gos reviscola i enjogassat comença a remenar la cua. *I'm so sorry. I hope it didn't disturb you. Oh! perdone, yo hablo poco español.* En pocs segons ell ha copsat que ella dirà que sí, que és de la mena de noies eixelebrades amb el cap ple de pardals, que si li proposa, pujarà al iot com tantes altres noies que, temptant l'aventura, ha vist rondar a la vora de l'embarcació en tants ports europeus. Sap del cert que no és una puta, però ell domina a la perfecció el protocol de la visiteta a bord, per aconseguir una bona mamada. És bonica de cara, un obsequi sexual que no pensa deixar escapar malgrat que no li agraden les dones molsudes i amb tant de pitram com el que faroneja la noia, que palplantada, sembla que esperi l'ajudant de direcció i pronuncii les paraules màgiques: càmera, acció. El gosset vagareja erràtic, escampant un tuf que fa arrufar el nas a la noia. *Tienes frío? Mucha lluvia, eh?* Intueix que el noi està valorant si la convida a pujar al vaixell, observa una primera espurna de luxúria en els seus ulls. Ella somriu. Somriu a la riquesa oculta a les cambres del vaixell, a les fustes nobles, als domassos, als ulls de bou oberts a l'horitzó de vida plaent, però no gosa preguntar-li, si l'home acabalat i generós de mena, la materialització del seu anhel, es troba a bord. Dempeus al llindar de la passarel·la, pensa que amb tan sols tres passes podria deixar enrere les angoixes d'una vida constreta pel sou escàs. La noia del paraigua rosa roman al límit del trampolí però no en coneix la fondària, sols veu la superfície on balandreja hipnòtica la seva quimera. Si pogués saber del cert que el seu futur talismà jeu en un sofà entapissat del vaixell, acceptaria l'oferta sexual del noi, com qui juga a perdre però es guarda l'as per al final de la partida. Llavors es faria la trobadissa pel iot i el sorprendria entotsolat, envoltat de les riqueses que ella cobeja, sotragant-lo amb la vivesa feréstega del qui fuig de la gàbia d'una vida grisa i monòtona.

Ara potser és el moment en què el noi s'ofereix a ensenyar-li el vaixell, la porta a la seva habitació, destapa una ampolla de xampany, consuma una violació consentida i ella s'acomiada amb un somriure congelat als llavis, els ulls entelats de tristesa. *Sí,*

trabajo en este barco. Tú muy bonita. Tu tienes frío, mañana tú eres enferma. Sembla que el noi ha escollit el diàleg del guió de la sèrie B, la pel·lícula en què tothom aprofita per anar al lavabo o a buscar crispetes. Convidada, polissona, fugitiva, princeseta rosa que s'esvaneix? És la protagonista d'un drama que fuig apressada de l'escenari. Trepitja els tolls, on es dilueix la quimera, l'ombra del monstre de la fantasia. Quan travessa el pas soterrani l'home ja no hi és, sols resta una fortor de salobre i humitat.

La noia camina d'esma pel barri portuari, la pluja ha amainat. Tan bon punt ha entrat a un bar, una barreja de cafè molt, peix fregit i un subtil record de clavegueram l'impregnen els narius. A les taules buides encara hi ha els mantells de paper plens de molles i tovallons rebregats. En una taula dues parelles conversen alegres, en l'altra, la del costat de l'única finestra, seu una família. Ni els xiscles animats de la dona que explica les xafarderies de la perruqueria on treballa, ni els bangs i piaongs! del nen que juga abismat a la tableta, aconseguixen apaivagar la pel·lícula dominical d'aventures, que retruny *sensurround* per les parets fumades.

Ella s'ha assegut al racó de la barra, flanquejada per la paret i la màquina escurabutxaques. Ha demanat un vermut. Glop a glop, intenta arrossegar coll avall la vergonya, la humiliació, el desencant que espurneja als ulls en tendres llagrimotes d'adéu nina bonica. Quan surt al carrer, oblida el paraigua rosa que restarà arponat en la foscor de l'espai esgardís, conformat per la paret i la fonadura de la màquina que promet fortuna o premis de consolació. Demà a les vuit del matí, tant bon punt obri l'ordinador de l'oficina, contestarà per primera vegada el missatge de bon dia que fa mesos li envia l'encarregat del magatzem.

La comunió de la carn d'Ivan Andreu

- Si us plau, ajudeu-me...!

Entusiasmat, caminava amb pas lleuger carrer avall, alliberat a la fi del malastruc que l'havia emparentat amb aquella conca, vella, maniàtica de la neteja. La frescor de l'aire d'un matí d'abril ple d'olors sublims, quasi oblidades, li regalava el nas i li eixamplava els pulmons, provocant-li una sensació de plenitud completa, ancestral, gairebé mística. Vagament, era conscient que abandonava el lloc que tant de temps havia estat casa seva, però la flaire d'humitat dels carrers acabats de regar era tan suggeridora que el transportava, innocent i despreocupat, embolcallant-lo com xarxa protectora del salt mortal que havia fet poca estona abans. Al cap i a la fi, què en sabia ell, de la mort?

L'estat d'èxtasi en què es trobava ja li havia fet perdre la noció del temps quan, per atzar, ataüllà unes escales simples fetes de formigó a l'acabament del carrer Ramon i Cajal. D'esma, en baixà el primer tram i, sense temps per poder reaccionar, es veié immers enmig d'una enorme parada de presseguers, amb l'aigua gelada del Rec Major corrent-li pels peus descalços. Els sentits, que una estona abans se li havien despertat, ara es veien superats per la magnitud de l'espai. Els anys de captiveri urbà l'havien aburgestat, i al pobre li venia tot de nou. Assedegat, s'acotxà per beure un glop però, abans de poder-lo assaborir, escoltà esporuguit uns crits ferotges i el xiular d'un grapat de pedres volant pel damunt del seu cap.

Tremolós i sense saber on amagar-se, decidí tornar corrents cap a les escales però, incomprendiblement, enlloc de pujar, continuà baixant fins a un replà més profund, des del qual contemplà aterrat un escenari nou gairebé apocalíptic: la vermellor del cel crepuscular es barrejava amb la de les torxes fumejants i de molt a prop s'escoltaven els gemecs de la gernació congregada en una espècie de celebració ritual. No entenia res del que veia, ni tampoc el motiu que l'havia dut a viure aquelles situacions per les quals, certament, no tenia paraules. Tampoc no coneixia el temps que havia passat des de l'inici de la seva aventura. Només sabia que començava a tenir gana, molta gana...

Els perfums frescos del matí havien evolucionat fins a unes ferums més complexes que li colpejaven directament el cervell reptilià, alliberant-lo de tota por i racionalitat. Decidit a participar en la cerimònia, es barrejà entre els assistents i arribà fins davant d'un altar rudimentari on, menat per un instint atàvic, combregà en macabra eucaristia arrencant amb totes les seves forces un tros de carn del cos inert d'un difunt. I novament els crits, les pedres, i fins i tot les llances, sobrevolant-lo...

Sense poder endur-se el preuat botí, va córrer novament cap a la salvació aparent de les escales, que aquesta vegada pujà, contrariat per les experiències viscudes i amb l'esperança de poder gaudir a la fi d'una bona aventura al pla superior, on malauradament s'adonà que de vegades la realitat supera la ficció:

- Coseta mevaaaa...! Corre, vine amb la maaaa...! Però, on t'havies ficat...? T'he estat buscant per tot Tarragona...! I que brut que vas...! Què és aquesta sang? Que t'has fet mal...? Au, va. Anem cap a casa i directe a la dutxa... T'he comprat una nova colònia que t'en-can-ta-rà!

- Ajudeu-meeee...!

Fotografia: Ivan Andreu